

عنوان مقاله:

مدیریت کاهش تخریب حوزه های آبخیز تفرجگاهی از طریق انتخاب مناسبترین برنامه عملیاتی به روش تصمیمگیری چند معیاره

محل انتشار:

همایش ملی توسعه صنعت گردشگری با تاکید بر پارک های ملی و تالاب ها با محوریت استان گلستان (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

ناهید الماسی - کارشناس ارشد مهندسی منابع طبیعی- محیط زیست، ارزیابی و آمایش سرزمین دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

خلاصه مقاله:

حوزه های آبخیز بستر تمام فعالیت های بشر در اعصار متمدنی به شمار می رود. طبیعت با توجه به بهره برداری تمام موجودات درون آن بر پایه تعادل پایدار استوار گردیده است. ورود انسانها در عرصه منابع طبیعی و انتخاب کاربری های متفاوت حوزه های آبخیز، می تواند موجبات بر هم زدن تعادل پایدار باشد. از جمله کاربری های حوزه های آبخیز کاربری تفرجگاهی می باشد. استفاده تفریحی بدون قید و شرط از حوزه ها نیز موجب تخریب آن می گردد. منطقه ای به وسعت 7181 هکتار در حوزه آبخیز دو هزار تنکابن با پتانسیل تفرجگاهی، منطقه مورد مطالعه انتخاب گردید. مولفه هایی از قبیل برنامه ریزی، قانون گذاری، ویژگی های ساختاری و عوامل پشتیبانی مهمترین برنامه های عملیاتی جهت پایداری حوزه تشخیص داده شد. عواملی چون ارتفاع، فرسایش، فاصله از آبهای سطحی، خاکشناسی، فاصله از گسل و تراکم گیاهی مهمترین ویژگی های منطقه برای انتخاب برنامه های عملیاتی در سطح سوم شناخته شده اند. سرانجام پنج لایه از بهترین پنج لایه از مهمترین عوامل تفرجگاهی از قبیل طراحی فیزیکی، ظرفیت برد، استانداردها و مقررات ارزیابی، سازماندهی و ارزیابی محلی و اطلاعات پایه، مدل را به سمت مدیریت کاهش تخریب رهنمون می سازد. روش مجموع وزین و رده بندی شده از زمره روشهای جبرانی مدلهای تصمیم گیری چند معیاره برای انتخاب مناسب ترین گزینه ی برنامه عملیاتی در سطح چهارم انتخاب گردید. طی این تحقیق، از ترکیب ماتریس های اوزان، سرانجام برنامه ی قانون گذاری از بردار ارجحیت (W) نهایی با 37/6 درصد مناسبترین اقدام عملیاتی برای کاهش تخریب منطقه مورد مطالعه انتخاب گردید.

کلمات کلیدی:

مدیریت، حوزه های آبخیز، گردشگری، ارزیابی توان اکولوژیک، تصمیم گیری چند معیاره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/224531>

